

PADOMES DIREKTĪVA 2009/13/EK

(2009. gada 16. februāris),

ar ko īsteno Eiropas Kopienas Kuģu īpašnieku asociāciju (EKKĪA) un Eiropas Transporta darbinieku federācijas (ETDF) Nolīgumu par 2006. gada Konvenciju par darbu jūrniecībā un groza Direktīvu 1999/63/EK

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 139. panta 2. punktu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

tā kā:

- (1) Darba devēji un darbaņēmēji, turpmāk "sociālie partneri", saskaņā ar Līguma 139. panta 2. punktu var kopīgi lūgt, lai viņu noslēgtus nolīgumus Kopienas līmenī īstenotu ar Padomes lēmumu pēc Komisijas priekšlikuma.
- (2) Starptautiskā Darba organizācija (SDO) 2006. gada 23. februārī pieņēma 2006. gada Konvenciju par darbu jūrniecībā, lai izveidotu vienotu un saskaņotu tiesību aktu, kurā cik vien iespējams būtu iekļauti visi jaunākie standarti, kuri ir spēkā darba konvencijās un ieteikumos starptautiskajā jūrniecībā, kā arī pamatprincipi, kas atrodami citās starptautiskajās darba konvencijās.
- (3) Komisija saskaņā ar Līguma 138. panta 2. punktu ir apspriedusies ar darba devējiem un darbaņēmējiem par to, vai būtu vēlams pilnveidot spēkā esošo Kopienas *acquis*, pielāgojot, konsolidējot vai papildinot to, lai ņemtu vērā 2006. gada Konvenciju par darbu jūrniecībā.
- (4) Eiropas Kopienas Kuģu īpašnieku asociācijas (EKKĪA) un Eiropas Transporta darbinieku federācija (ETDF) 2006. gada 29. septembrī darīja Komisijai zināmu vēlēšanos risināt sarunas saskaņā ar Līguma 138. panta 4. punktu.
- (5) Vēloties palīdzēt panākt, lai tiktu ieviesti vienādi nosacījumi visā jūrniecības nozarē, minētās organizācijas 2008. gada 19. maijā noslēdza Nolīgumu par 2006. gada Konvenciju par darbu jūrniecībā, turpmāk "Nolīgums". Nolīgumā un tā pielikumā ir kopīgs lūgums Komisijai atbilstīgi Līguma 139. panta 2. punktam tos īstenot ar Padomes lēmumu pēc Komisijas priekšlikuma.
- (6) Nolīgums attiecas uz jūrniekiem, kuri strādā uz kuģiem, kas reģistrēti kādā dalībvalstī un/vai kas kuģo ar kādas dalībvalsts karogu.
- (7) Ar Nolīgumu groza Eiropas Nolīgumu par jūrnieku darba laika organizēšanu, ko 1998. gada 30. septembrī Briselē noslēdza Eiropas Kopienas Kuģu īpašnieku asociācijas (EKKĪA) un Eiropas Transporta darbinieku federācija (ETDF).
- (8) Līguma 249. panta mērķim atbilstošais instruments nolīguma īstenošanai ir direktīva.
- (9) Nolīgums stāsies spēkā vienlaikus ar 2006. gada Konvenciju par darbu jūrniecībā, un sociālie partneri vēlas, lai valstu pasākumi, ar kuriem īsteno šo direktīvu, stātos spēkā ne agrāk kā dienā, kad stājas spēkā minētā konvencija.
- (10) Attiecībā uz nolīgumā lietotajiem terminiem, kas tur nav īpaši definēti, šī direktīva ļauj dalībvalstīm tos brīvi definēt saskaņā ar valstu tiesību aktiem un praksi, kā tas ir gadījumos ar citām sociālās politikas direktīvām, kurās izmantoti līdzīgi termini, ar nosacījumu, ka šīs definīcijas nav pretrunā Nolīguma saturam.
- (11) Komisija ir izstrādājusi direktīvas priekšlikumu saskaņā ar 1998. gada 20. maija paziņojumu par sociālā dialoga pielāgošanu un veicināšanu Kopienas līmenī, ņemot vērā parakstītāju pušu pilnvarojuma statusu un katra nolīguma panta likumību.
- (12) Dalībvalstis pēc kopīga darba devēju un darbaņēmēju lūguma var tiem uzticēt šīs direktīvas īstenošanu, ciktāl dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai tie katrā laikā varētu garantēt šīs direktīvas noteiktos rezultātus.
- (13) Šīs direktīvas noteikumi būtu jāpiemēro, neskarot nekādus spēkā esošos Kopienas noteikumus, kuri ir konkrētāki un/vai paredz lielāku aizsardzību jūrniekiem, un jo īpaši Kopienas tiesību aktos ietvertos noteikumus.

(14) Būtu jānodrošina atbilstība darba devēja pienākuma vispārējam principam, kā paredzēts Direktīvā 89/391/EEK (1989. gada 12. jūnijs) par pasākumiem, kas ieviešami, lai uzlabotu darba ņēmēju drošību un veselības aizsardzību darbā ⁽¹⁾, un jo īpaši tās 5. panta 1. un 3. punktā.

(15) Šo direktīvu nedrīkstētu izmantot, lai pamatotu darba ņēmēju aizsardzības vispārējā līmeņa mazināšanu jomās, uz kurām attiecas tās pielikumā ietvertais nolīgums.

(16) Šī direktīva un Nolīgums nosaka obligātos standartus. Dalībvalstīm un/vai sociālajiem partneriem būtu jāvar saglabāt vai ieviest labvēlīgākus noteikumus.

(17) Saskaņā ar savu 1993. gada 14. decembra paziņojumu attiecībā uz Nolīguma par sociālo politiku piemērošanu Komisija ir informējusi Eiropas Parlamentu un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteju, nosūtot priekšlikumu direktīvai, kurā ietverts Nolīgums.

(18) Šajā tiesību aktā ir ievērotas Eiropas Savienības Pamattiesību hartā izklāstītās pamattiesības un pamatprincipi, un jo īpaši tās 31. pants, kurā paredzēts, ka ikvienam darba ņēmējam ir tiesības uz veselībai nekaitīgiem, drošiem un cilvēka cieņai atbilstošiem darba apstākļiem, kā arī tiesības uz maksimālā darba ilguma ierobežošanu, uz ikdienas un iknedēļas atpūtu, kā arī uz ikgadēju apmaksātu atvaļinājumu.

(19) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, un to, ka rīcības mēroga vai ietekmes dēļ minētos mērķus var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.

(20) Saskaņā ar 34. punktu Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu ⁽²⁾ dalībvalstīm ir ieteikts gan

savām vajadzībām, gan Kopienas interesēs izstrādāt savas tabulas, kur pēc iespējas precīzāk atspoguļota atbilstība starp šo direktīvu un tās transponēšanas pasākumiem, un padarīt tās publiski pieejamas.

(21) Tādēļ būtu attiecīgi jāgroza Padomes Direktīva 1999/63/EK (1999. gada 21. jūnijs) attiecībā uz Nolīgumu par jūrnieku darba laika organizēšanu, ko noslēgusi Eiropas Kopienas Kuģu īpašnieku asociācija (EKKĪA) un Eiropas Savienības Transporta darbinieku arodbiedrību federācija (ESTDAF) ⁽³⁾, kuras pielikumā iekļauts Eiropas Nolīgums par jūrnieku darba laika organizēšanu.

(22) Nolīguma īstenošana sekmē Līguma 136. pantā paredzēto mērķu sasniegšanu,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Ar šo direktīvu īsteno pielikumā pievienoto Nolīgumu par 2006. gada Konvenciju par darbu jūrniecībā, ko 2008. gada 19. maijā noslēdza organizācijas, kas pārstāv darba devējus un darba ņēmējus jūras transporta nozarē (Eiropas Kopienas Kuģu īpašnieku asociācijas, EKKĪA, un Eiropas Transporta darbinieku federācija, EITDF).

2. pants

Direktīvas 1999/63/EK pielikumu groza šādi.

1) Pielikuma 1. pantam pievieno šādu 3. punktu:

“3. Ja ir šaubas par to, vai kāda personu kategorija šā nolīguma nozīmē ir uzskatāma par jūrniekiem, jautājumu izlemj katras dalībvalsts kompetentā iestāde, šajā jautājumā apspriedusies ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām. Saistībā ar to ņem vērā Starptautiskās Darba organizācijas Ģenerālās konferences 94. (jūrniecības) sesijā pieņemto rezolūciju attiecībā uz informāciju par profesiju grupām.”

2) Pielikuma 2. panta c) un d) punktu aizstāj ar šādiem punktiem:

“c) “jūrnieks” ir jebkura persona, kas nodarbināta vai iesaistīta darbā, vai ieņem jebkādu amatu uz kuģa, uz kuru attiecas šis nolīgums;

⁽¹⁾ OV L 183, 29.6.1989., 1. lpp.

⁽²⁾ OV C 321, 31.12.2003., 1. lpp.

⁽³⁾ OV L 167, 2.7.1999., 33. lpp.

d) "kuģa īpašnieks" ir kuģa īpašnieks vai cita organizācija vai persona, piemēram, pārvaldnieks, aģents vai berbouts fraktētājs, kas uzņemas atbildību par īpašnieka kuģa darbību un kas, uzņemoties šādu atbildību, ir piekritis pārņemt pienākumus un atbildību, kuri kuģu īpašniekiem jāuzņemas saskaņā ar šo nolīgumu, neatkarīgi no tā, vai konkrētus pienākumus un atbildību kuģa īpašnieka vārdā ir uzņēmušas jebkādas citas organizācijas vai personas."

3) Pielikuma 6. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"1. Jūrniekiem, kas jaunāki par 18 gadiem, aizliegts nakts darbs. Šajā pantā terminu "nakts" definē saskaņā ar valstu tiesību aktiem un praksi. Tā nozīmē vismaz deviņu stundu periodu, kas sākas ne vēlāk kā pusnaktī un beidzas ne agrāk kā plkst. 5.00.

2. Kompetentā iestāde var noteikt izņēmumu, lai stingri ievērotu nakts darba ierobežojumu, ja:

a) tas var traucēt attiecīgo jūrnieku efektīvu apmācību saskaņā ar izstrādātām programmām un grafikiem; vai

b) saskaņā ar pienākuma konkrēto raksturu vai atzītu mācību programmu vajadzīgs, lai jūrnieki, uz kuriem attiecas šis izņēmums, veiktu pienākumus naktī un iestāde, apspriedusies ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām, nolemtu, ka darbs nekaitēs viņu veselībai vai labsajūtai.

3. Ir aizliegts nodarbināt, iesaistīt darbā vai veikt darbu jūrniekiem, kas jaunāki par 18 gadiem, ja darbs var apdraudēt viņu veselību vai drošību. Šāda veida darbus nosaka dalībvalstu tiesību akti vai noteikumi vai kompetentā iestāde, apspriedusies ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām saskaņā ar attiecīgajiem starptautiskajiem standartiem."

4) Pielikuma 13. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"1. Jūrniekiem aizliegts strādāt uz kuģa, kamēr nav apstiprināts, ka viņu veselības stāvoklis ir pietiekami labs, lai veiktu darba pienākumus.

2. Pieļaujami tikai šajā nolīgumā paredzētie izņēmumi.

3. Kompetentā iestāde pieprasa, lai jūrniekiem pirms darba sākšanas uz kuģa būtu derīga medicīniskā izziņa, kas

apstiprina, ka viņu veselības stāvoklis ir pietiekami labs, lai veiktu darba pienākumus jūrā.

4. Lai nodrošinātu, ka medicīniskajā izziņā ir atspoguļots jūrnieku patiesais veselības stāvoklis, ņemot vērā viņiem veicamos pienākumus, kompetentā iestāde, apspriedusies ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām un pienācīgi ievērojot piemērojamās starptautiskās pamatnostādnes, nosaka medicīniskās pārbaudes un izziņas raksturu.

5. Šis nolīgums neskar grozīto 1978. gada Starptautisko konvenciju par jūrnieku sagatavošanas, sertificēšanas un sardzes pildīšanas standartiem ("STCW"). Kompetentā iestāde šā panta 1. un 2. punkta nolūkā pieņem medicīnisko izziņu, ko izsniedz saskaņā ar STCW prasībām. Līdzīgā veidā tiek pieņemta šīm prasībām atbilstoša medicīniskā izziņa, kas izsniegta jūrniekiem, uz kuriem neattiecas STCW.

6. Medicīnisko izziņu izsniedz attiecīgi kvalificēts praktizējošs ārsts vai gadījumā, ja izziņa attiecas tikai uz redzi, persona, kuru kompetentā iestāde ir atzinusi par kvalificētu šādas izziņas izsniegšanai. Praktizējošam ārstam jābūt profesionālā ziņā pilnīgi neatkarīgam, izdarot medicīnisko slēdzienu un veicot medicīniskās pārbaudes.

7. Jūrniekiem, kuriem attiecīgā izziņa ir atteikta vai kuriem ir noteikti ierobežojumi attiecībā uz viņu spēju strādāt, jo īpaši attiecībā uz laiku, darba jomu vai darbības apgabalu, piedāvā iespēju veikt papildu pārbaudi pie kāda cita neatkarīga praktizējoša ārsta vai neatkarīga medicīniskā speciālista.

8. Visās medicīniskajās izziņās īpaši norāda, ka:

a) attiecīgā jūrnieka dzirde un redze, kā arī gadījumā, ja jūrnieku paredzēts nodarbināt amatā, kurā darba pienākumu izpildi var ietekmēt krāsu redzes traucējumi, krāsu redze ir apmierinoša; un

b) attiecīgajam jūrniekam nav nekādu medicīnisku problēmu, kuras varētu kļūt nopietnākas, veicot darbu jūrā, vai kuras varētu padarīt jūrnieku nederīgu šādam darbam vai apdraudēt citu uz klāja esošo personu veselību.

9. Ja vien konkrēto pienākumu dēļ, kas jāveic attiecīgajam jūrniekam, vai saskaņā ar STCW nav vajadzīgs īsāks laikposms:

- a) medicīniskā izziņa ir derīga ne ilgāk kā divus gadus, ja vien jūrnieks nav jaunāks par 18 gadiem, šajā gadījumā maksimālais derīguma termiņš ir viens gads;
- b) izziņas par krāsu redzi maksimālais derīguma termiņš ir seši gadi.

10. Steidzamos gadījumos kompetentā iestāde var atļaut jūrniekam strādāt bez derīgas medicīniskās izziņas līdz nākamajai iebraukšanas ostai, kur jūrnieks no kvalificēta praktizējoša ārsta var saņemt medicīnisko izziņu, ar noteikumu, ka:

- a) šādas atļaujas laikposms nepārsniedz trīs mēnešus; un
- b) attiecīgajam jūrniekam ir nesen izdota medicīniskā izziņa, kuras derīgums ir beidzies.

11. Ja izziņas derīgums beidzas reisa laikā, tā arī turpmāk ir spēkā līdz nākamajai iebraukšanas ostai, kurā jūrnieks no kvalificēta praktizējoša ārsta var saņemt medicīnisko izziņu, ar noteikumu, ka šis laikposms nepārsniedz trīs mēnešus.

12. Medicīniskajām izziņām, kas izsniegtas jūrniekiem, kuri strādā uz kuģiem, kas parasti iesaistīti starptautiskos reisos, jābūt vismaz anglū valodā.

13. Pēc konsultācijām ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām tiek noteikts, kādai jābūt veselības pārbaudei un kādi dati jāiekļauj medicīniskajā izziņā.

14. Visiem jūrniekiem veic regulāras veselības pārbaudes. Sardzes jūrniekus, kam ir veselības problēmas, kuras pēc praktizējoša ārsta atzinuma saistītas ar to, ka viņi veic nakts darbu, ja iespējams, pārceļ tādā dienas darbā, kam viņi ir piemēroti.

15. Veselības pārbaudes, kas minētas 13. un 14. punktā, ir bez maksas, un uz tām attiecas medicīnas datu konfidencialitātes prasība. Šādas veselības pārbaudes var veikt valsts veselības aizsardzības sistēmā."

5) Pielikuma 16. pantu aizstāj ar šādu pantu:

"Visiem jūrniekiem ir tiesības uz ikgadēju apmaksātu atvaļinājumu. Ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu aprēķina, par pamatu ņemot vismaz 2,5 kalendārās dienas par katru nostrādāto mēnesi un proporcionāli nepilniem mēnešiem. Obligāto ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu nevar aizstāt ar finansiālu atlīdzību, izņemot gadījumus, kad izbeidz darba attiecības."

3. pants

1. Dalībvalstis var saglabāt vai ieviest noteikumus, kas ir labvēlīgāki nekā tie, kas paredzēti šajā direktīvā.

2. Šīs direktīvas īstenošana nekādā gadījumā nerada pietiekamu pamatojumu tam, lai attaisnotu darba ņēmēju aizsardzības vispārējā līmeņa samazināšanu jomās, uz kurām attiecas šī direktīva. Tas neierobežo dalībvalstu un/vai darba devēju un darba ņēmēju tiesības, ņemot vērā mainīgos apstākļus, izstrādāt citādus normatīvus, reglamentējošus vai līguma noteikumus nekā tie, kas ir spēkā, pieņemot šo direktīvu, ar noteikumu, ka vienmēr ir ievērotas šajā direktīvā paredzētās obligātās prasības.

3. Šīs direktīvas piemērošana un/vai interpretēšana nav pret-runā kādiem citiem Kopienas vai valstu noteikumiem, paražām vai praksei, kas attiecīgajiem jūrniekiem paredz labvēlīgākus nosacījumus.

4. Noteikums, kas izklāstīts A4.2. standarta 5. punkta b) apakšpunktā, neietekmē darba devēja atbildības principu, kā tas paredzēts Direktīvas 89/391/EEK 5. pantā.

4. pants

Dalībvalstis nosaka sankcijas, kas piemērojamas par tādu attiecīgās valsts noteikumu pārkāpumiem, kuri pieņemti atbilstīgi šai direktīvai. Šīs sankcijas ir iedarbīgas, samērīgas un preventīvas.

5. pants

1. Ne vēlāk kā divpadsmit mēnešus pēc šīs direktīvas spēkā stāšanās dienas dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības, vai arī tās nodrošina, ka darba devēji un darba ņēmēji ir ieviesuši vajadzīgos pasākumus ar nolīgumu.

2. Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarīt šādas atsauces. Dalībvalstis tūlīt dara zināmu Komisijai minēto noteikumu tekstu.

3. Dalībvalstis dara zināmus Komisijai to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

6. pants

Būtiskas ekvivalences principa piemērošana, kas minēta nolīguma preambulā, neskar dalībvalstu pienākumus, kas izriet no šīs direktīvas.

7. pants

Šī direktīva stājas spēkā dienā, kad stājas spēkā 2006. gada Konvencija par darbu jūrmieciībā.

8. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 2009. gada 16. februārī

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs
O. LIŠKA

PIELIKUMS

NOLĪGUMS

starp EKKĪA un ETDF par 2006. gada Konvenciju par darbu jūrniecībā

PREAMBULA

PARAKSTĪTĀJAS PUSES

tā kā SDO 2006. gada Konvencija par darbu jūrniecībā (turpmāk "konvencija") paredz katram tās loceklim pienākumu pārliecināties, ka, piemērojot normatīvā aktā iekļautas tiesību normas saistībā ar konvenciju, tiek ievērotas pamattiesības uz biedrošanās brīvību un efektīvi atzītas tiesības slēgt koplīgumu, izskaustas visas piespiedu vai obligātā darba formas, efektīvi novērsts bērnu darbs un likvidēta diskriminācija attiecībā uz nodarbinātību un darbu;

tā kā konvencija paredz katram jūrniekam tiesības uz drošu, darba drošības standartiem atbilstošu darba vietu, taisnīgiem nodarbinātības noteikumiem, pienācīgiem darba un dzīves apstākļiem un tiesības uz veselības aizsardzību, medicīnisko aprūpi, labklājības pasākumiem un citām sociālās aizsardzības formām;

tā kā konvencija paredz dalībniekiem pienākumu tās jurisdikcijas robežās nodrošināt, ka šīs preambulas iepriekšējā iedaļā izklāstītās jūrniecek darba un sociālās tiesības tiek pilnīgi īstenotas saskaņā ar konvencijas noteikumiem un, ja vien konvencijā nav noteikts citādi, šo īstenošanu var veikt ar valsts normatīvajiem aktiem, piemērojamiem koplīgumiem vai citiem līdzekļiem, vai praksē;

tā kā parakstītājas puses vēlas vērst īpašu uzmanību uz "Paskaidrojuma rakstu par Konvencijas par darbu jūrniecībā noteikumiem un kodeksu", kurā izklāstīti konvencijas veids un struktūra;

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu (turpmāk "Līgums") un jo īpaši tā 137., 138. un 139. pantu;

tā kā Līguma 139. panta 2. punkts paredz, ka Eiropas līmenī noslēgtus nolīgumus var īstenot pēc parakstītāju pušu kopīga lūguma, Padomei pieņemot lēmumu pēc Komisijas priekšlikuma;

tā kā ar šo parakstītājas puses izsaka šādu lūgumu;

tā kā Līguma 249. panta nozīmē atbilstīgs nolīguma īstenošanas instruments ir direktīva, kas dalībvalstīm uzliek saistības attiecībā uz sasniedzamo rezultātu, bet atļauj šo valstu iestādēm noteikt to īstenošanas formas un metodes; konvencijas VI pants atļauj SDO dalībniekiem īstenot pasākumus, par kuriem ir pārlicība, ka tie būtībā ir līdzvērtīgi konvencijā paredzētajiem standartiem, ar kuriem cenšas pilnībā sasniegt gan vispārīgos mērķus, gan konvencijas mērķi un izpildīt minētos konvencijas noteikumus; nolīguma īstenošana ar direktīvu un konvencijā noteikto "būtiskas līdzvērtības" principu tādejādi ir vērsta uz to, lai dalībvalstīm tiktu dota iespēja īstenot tiesības un principus konvencijas VI panta 3. un 4. punktā paredzētajā veidā,

IR VIENOJUŠĀS PAR TURPMĀKO.

DEFINĪCIJAS UN DARBĪBAS JOMA

1. Šajā nolīgumā, ja konkrētās normās nav norādīts citādi:
 - a) "kompetentā iestāde" ir ministrs, valdības iestāde vai cita iestāde, ko nozīmējusi dalībvalsts un kam ir pilnvaras izsludināt un piemērot noteikumus, lēmumus un citus norādījumus, kuriem ir likuma spēks attiecībā uz attiecīgo normu priekšmetu;

- b) "bruto tilpība" ir bruto tilpība, ko aprēķina saskaņā ar tilpības mērīšanas noteikumiem, kuri iekļauti 1969. gada Starptautiskās konvencijas par kuģu tilpības mērīšanu I pielikumā vai jebkurā aktā, kas aizstāj minēto konvenciju; to kuģu bruto tilpība, uz kuriem attiecas Starptautiskās Jūrniecības organizācijas pieņemtā tilpības mērīšanas pagaidu shēma, ir norādīta Starptautiskā tilpības sertifikāta (1969. gads) piezīmju slejā;
- c) "jūrnieks" ir jebkura persona, kas nodarbināta vai iesaistīta darbā, vai ieņem jebkādu amatu uz kuģa, uz kuru attiecas šis nolīgums;
- d) "jūrnieka darba līgums" nozīmē gan darba līgumu, gan līguma pantus;
- e) "kuģis" ir kuģošanas līdzeklis, kas nav paredzēts tikai kuģošanai pa iekšējiem ūdeņiem vai piekrastes ūdeņiem, vai to tuvumā, vai pa ūdeņiem, uz kuriem attiecas ostu noteikumi;
- f) "kuģa īpašnieks" ir kuģa īpašnieks vai cita organizācija vai persona, piemēram, pārvaldnieks, aģents vai berbouta fraktētājs, kas uzņemas atbildību par īpašnieka kuģa darbību un kas, uzņemoties šādu atbildību, ir piekritis pārņemt pienākumus un atbildību, kuri kuģu īpašniekiem jāuzņemas saskaņā ar šo nolīgumu, neatkarīgi no tā, vai konkrētus pienākumus un atbildību kuģa īpašnieka vārdā ir uzņēmušās jebkādas citas organizācijas vai personas.
2. Ja nav skaidri norādīts citādi, šis nolīgums attiecas uz visiem jūrniekiem.
3. Ja rodas šaubas par to, vai kādu personu kategoriju šajā nolīgumā uzskata par jūrniekiem, tad šo jautājumu pēc apspriešanās ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām izlemj katras dalībvalsts kompetentā iestāde. Saistībā ar to pienācīga uzmanība jāpievērš Starptautiskās Darba organizācijas Ģenerālās konferences 94. sesijā pieņemtajai rezolūcijai par informāciju attiecībā uz profesionālajām grupām.
4. Ja nav skaidri norādīts citādi, šis nolīgums attiecas uz visiem kuģiem, kas pieder juridiskai vai fiziskai personai, ir iesaistīti komerciālā darbībā un nav kuģi, kuri tiek izmantoti zvejā vai līdzīgā darbībā, un tradicionāli būvēti kuģi, piemēram, dou un džonkas. Šis nolīgums neattiecas uz karakuģiem un peldošām palīgiecēm.
5. Ja rodas šaubas par to, vai šis nolīgums attiecas uz kādu kuģi vai konkrētu kuģu kategoriju, tad šo jautājumu pēc apspriešanās ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām izlemj katras dalībvalsts kompetentā iestāde.

NOTEIKUMI UN STANDARTI

1. SADAĻA

MINIMĀLĀS PRASĪBAS, LAI JŪRNIEMI VARĒTU STRĀDĀT UZ KUĢA

1.1. noteikums – Minimālais vecums

1. Uz kuģa nedrīkst tikt nodarbināta, nolīgta vai strādāt persona, kas nav sasniegusi minimālo vecumu.
2. Lielāks minimālais vecums ir paredzēts šajā nolīgumā izklāstītajos apstākļos.

A1.1. standarts – Minimālais vecums

Noteikumi par minimālo vecumu paredzēti Padomes Direktīvā 1999/63/EK (1999. gada 21. jūnijs) (jāgroza) attiecībā uz Eiropas Nolīgumu par jūrnieku darba laika organizēšanu (jāgroza saskaņā ar šā nolīguma A pielikumu).

1.2. noteikums – Medicīniskā izziņa

Noteikumi par medicīnisko izziņu paredzēti Padomes Direktīvā 1999/63/EK (1999. gada 21. jūnijs) (jāgroza) attiecībā uz Eiropas Nolīgumu par jūrnieku darba laika organizēšanu (jāgroza saskaņā ar šā nolīguma A pielikumu).

1.3. noteikums – Apmācība un kvalifikācijas

1. Jūrnieki nedrīkst strādāt uz kuģa, ja viņi nav apmācīti vai sertificēti kā kompetenti vai citādi kvalificēti veikt savus pienākumus.
2. Jūrnieki nedrīkst strādāt uz kuģa, ja viņi nav sekmīgi pabeiguši apmācību par personīgo drošību uz kuģa.
3. Apmācību un sertifikāciju, kas veikta atbilstoši Starptautiskās Jūrniecības organizācijas pieņemtajiem obligātajiem tiesību aktiem, uzskata par atbilstošu šā noteikuma 1. un 2. punkta prasībām.

2. SADAĻA

NODARBINĀTĪBAS NOSACĪJUMI

2.1. noteikums – Jūrnieku darba līgumi

1. Jūrnieku nodarbinātības noteikumus un nosacījumus izklāsta vai atsaucas uz tiem skaidrā rakstiskā līgumā ar juridisku spēku, un tiem jāatbilst šajā nolīgumā izklāstītajiem standartiem.
2. Jūrnieks piekrīt jūrnieka darba līgumam ar nosacījumu, ka tam ir nodrošināta iespēja pārskatīt līguma noteikumus un lūgt konsultācijas saistībā ar tiem un ka pirms parakstīšanas tiem brīvi piekrīt.
3. Ciktāl tas atbilst dalībvalsts valsts tiesību aktiem un praksei, jūrnieku darba līgumus uzskata par iekļautiem jebkuros attiecīgajos darba koplīgumos.

A2.1. standarts – Jūrnieku darba līgumi

1. Katra dalībvalsts pieņem tiesību aktus, kuros paredz, ka kuģiem, kas kuģo ar tās karogu, jāatbilst šādām prasībām:
 - a) jūrniekiem, kas strādā uz kuģiem, kuri kuģo ar tās karogu, un kam ir jūrnieka darba līgums, kuru parakstījis jūrnieks un kuģa īpašnieks vai kuģa īpašnieka pārstāvis (vai, ja viņi nav darbinieki, ko apliecina līguma noteikumi vai citi noteikumi), uz kuģa nodrošina pieņemamus darba un dzīves apstākļus, kādi paredzēti šajā nolīgumā;
 - b) jūrniekiem, kas paraksta jūrnieka darba līgumu, dod iespēju to pārskatīt un pirms parakstīšanas lūgt konsultācijas saistībā ar to, kā arī nodrošina citus apstākļus, kuri vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka jūrnieki līgumu noslēdz pēc savas brīvas gribas un pietiekami saprot savas tiesības un pienākumus;
 - c) kuģa īpašniekam un jūrniekam ir katram savs parakstīts jūrnieka darba līguma oriģināls;
 - d) jāveic pasākumi, lai nodrošinātu, ka skaidru informāciju par nodarbinātības nosacījumiem jūrnieki, ieskaitot kuģa kapteini, var viegli iegūt uz kuģa un ka šī informācija, ieskaitot jūrnieka darba līgumu, ir pieejama pārskatīšanai arī kompetentās iestādes darbiniekiem, to skaitā darbiniekiem ostās, kas kuģim jāapmeklē; un
 - e) jūrniekiem izsniedz dokumentu, kurā ir ziņas par viņu nodarbinātību uz kuģa.
2. Ja darba koplīgums veido visu vai daļu no jūrnieka darba līguma, šā koplīguma kopijai jābūt pieejamai uz kuģa. Ja jūrnieka darba līgums un jebkurš piemērojamais darba koplīgums nav angļu valodā, tad angļu valodā jābūt pieejamiem (izņemot uz kuģiem, kas veic tikai vietējos reisus):
 - a) līguma standartveidlapas kopijai; un
 - b) tām darba koplīguma daļām, uz ko attiecas ostas valsts pārbaude.

3. Šā standarta 1. punkta e) apakšpunktā minētajā dokumentā nedrīkst būt informācija par jūrnieka veiktā darba kvalitāti vai darba algu. Šā dokumenta paraugu un iekļaujamo informāciju, kā arī tā aizpildīšanas kārtību nosaka valsts tiesību aktos.

4. Katra dalībvalsts pieņem tiesību aktus, kuros norāda jautājumus, kas jāiekļauj visos jūrnieku darba līgumos, kurus reglamentē valsts tiesību akti. Visos jūrnieku darba līgumos ietver šādas ziņas:

- a) jūrnieka vārdu un uzvārdu, dzimšanas datumu vai vecumu un dzimšanas vietu;
- b) kuģa īpašnieka nosaukumu un adresi;
- c) vietu un datumu, kurā noslēgts jūrnieka darba līgums;
- d) darbu, kurā jūrnieku nodarbinās;
- e) jūrnieka darba algas lielumu vai attiecīgajā gadījumā formulu, pēc kuras to aprēķina;
- f) ikgadējā atvaļinājuma apmaksas lielumu vai attiecīgā gadījumā formulu, ko izmanto tās aprēķināšanai;
- g) informāciju par līguma izbeigšanu un tās nosacījumiem, tostarp:
 - i) ja līgums ir noslēgts uz nenoteiktu laiku, nosacījumus, kādos abas puses tiesīgas izbeigt līgumu, kā arī iepriekšēja paziņojuma termiņu, kas kuģa īpašniekam nedrīkst būt mazāks kā jūrniekam;
 - ii) ja līgums ir noslēgts uz noteiktu laiku, līguma beigu datumu; un
 - iii) ja līgums ir noslēgts uz reisu, galamērķa ostu un laiku, kam jāpaiet pēc nokļūšanas galamērķī, pirms jūrnieks tiek atbrīvots;
- h) veselības un sociālās drošības aizsardzības pabalstus, ko jūrniekam nodrošina kuģa īpašnieks;
- i) jūrnieka tiesības uz repatriāciju;
- j) ja vajadzīgs, atsauci uz darba koplīgumu; un
- k) jebkuru citu informāciju, ko paredz valsts tiesību akti.

5. Katra dalībvalsts pieņem tiesību aktus, kuros nosaka minimālo iepriekšējas paziņošanas termiņu, ko jūrnieki un kuģu īpašnieki var izmantot, lai izbeigtu jūrnieka darba līgumu pirms termiņa. Šo minimālo termiņu ilgumu nosaka pēc apspriešanās ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām, un tas nedrīkst būt īsāks par septiņām dienām.

6. Iepriekšējas paziņošanas termiņš var būt īsāks par minimālo termiņu tikai tādos apstākļos, kas valsts tiesību aktos vai attiecīgajos darba koplīgumos paredzēti kā apstākļi, kuri pamato darba līguma izbeigšanu ar īsāku paziņojuma laiku vai bez paziņošanas. Nosakot šos apstākļus, katra dalībvalsts nodrošina, ka tiek ņemta vērā jūrnieka vajadzība izbeigt darba līgumu ar īsāku paziņojuma laiku vai bez tā ģimenes apstākļu vai citu steidzamu iemeslu dēļ, nemaksājot līgum sodu.

2.3. noteikums – Darba laiks un atpūtas laiks

Noteikumi par jūrnieku darba laiku un atpūtas laiku paredzēti Padomes Direktīvā 1999/63/EK (1999. gada 21. jūnijs) (jāgroza) attiecībā uz Eiropas Nolīgumu par jūrnieku darba laika organizēšanu (jāgroza saskaņā ar šā nolīguma A pielikumu).

2.4. noteikums – Tiesības uz atvaļinājumu

1. Katra dalībvalsts pieprasa, lai jūrniekiem, kas strādā uz kuģiem, kuri kuģo ar tās karogu, piešķirtu ikgadēju apmaksātu atvaļinājumu piemērotos apstākļos saskaņā ar šo nolīgumu un Padomes Direktīvu 1999/63/EK (1999. gada 21. jūnijs) (jāgroza) attiecībā uz Eiropas Nolīgumu par jūrnieku darba laika organizēšanu (jāgroza saskaņā ar šā nolīguma A pielikumu), piešķir ikgadēju apmaksātu atvaļinājumu.
2. Jūrniekiem piešķir atvaļinājumu krastā, lai uzlabotos viņu veselība un labklājība, kā arī lai uzlabotos amata pienākumu izpilde.

2.5. noteikums – Repatriācija

1. Jūrniekiem ir tiesības uz bezmaksas repatriāciju.
2. Katra dalībvalsts pieprasa, lai uz kuģiem, kas kuģo ar tās karogu, būtu finansiāls nodrošinājums, lai nodrošinātu, ka jūrniekus pienācīgi repatriē.

A2.5. standarts – Repatriācija

1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka jūrniekiem uz kuģiem, kas kuģo ar tās karogu, ir tiesības uz repatriāciju šādos apstākļos:
 - a) ja jūrnieku darba līguma termiņš beidzas laikā, kad viņi atrodas ārvalstī;
 - b) ja jūrnieku darba līgumu izbeidz:
 - i) kuģa īpašnieks; vai
 - ii) jūrnieks pamatotu iemeslu dēļ; kā arī
 - c) ja jūrnieki vairs nav spējīgi turpmāk pildīt savus pienākumus saskaņā ar darba līgumu vai nevar to pildīt noteiktos apstākļos.
2. Katra dalībvalsts nodrošina, ka tās tiesību aktos vai citos pasākumos, vai darba koplīgumos ir atbilstoši noteikumi, kas paredz:
 - a) apstākļus, kuros jūrniekiem ir tiesības uz repatriāciju saskaņā ar šā standarta 1. punkta b) un c) apakšpunktu;
 - b) maksimālo laikposmu, kas jāpavada uz kuģa, lai jūrniekam būtu tiesības uz repatriāciju; šis laikposms nedrīkst būt ilgāks par 12 mēnešiem; un
 - c) konkrētas tiesības, kas jānodrošina kuģu īpašniekiem repatriācijas gadījumā, tostarp tiesības saistībā ar repatriācijas galamērķi, transporta veidu, izdevumiem, kuri jāsedz, un citiem pasākumiem, kas jāveic kuģu īpašniekiem.
3. Katra dalībvalsts aizliedz kuģu īpašniekiem, uzsākot darba attiecības ar jūrniekiem, pieprasīt viņiem veikt iepriekšēju maksājumu, lai segtu repatriācijas izmaksas, un atskaitīt repatriācijas izmaksas no jūrnieku darba algām vai citām samaksām, izņemot, ja jūrnieks saskaņā ar valsts tiesību aktiem vai citiem pasākumiem, vai piemērojamiem darba koplīgumiem būtiski nav pildījis jūrnieka darba līgumā noteiktās saistības.
4. Valsts tiesību akti nedrīkst ierobežot kuģa īpašnieka tiesības atgūt repatriācijas izmaksas atbilstoši līguma ar trešo personu noteikumiem.
5. Ja kuģa īpašnieks neveic pasākumus, lai segtu to jūrnieku repatriācijas izmaksas, kam ir tiesības uz repatriāciju, tad:

- a) tās dalībvalsts kompetentā iestāde, ar kuras karogu kuģis kuģo, veic attiecīgo jūrnieku repatriāciju; ja šī iestāde to neveic, tad šo jūrnieku repatriāciju veic valsts, no kuras viņi jārepatriē, vai valsts, kuras valstspiederīgie ir attiecīgie jūrnieki, un izdevumus par repatriāciju piedzen no dalībvalsts, ar kuras karogu kuģis kuģo;
- b) jūrnieku izdevumus, kas radušies repatriācijas laikā, no kuģa īpašnieka piedzen dalībvalsts, ar kuras karogu kuģis kuģo;
- c) repatriācijas izmaksas jūrnieks nesedz, izņemot gadījumos, kas paredzēti šā standarta 3. punktā.

6. Ņemot vērā attiecīgos starptautiskos dokumentus, tostarp 1999. gada Starptautisko konvenciju par kuģu arestu, dalībvalsts, kas segusi repatriācijas izdevumus, var aizturēt attiecīgā kuģa īpašnieka kuģi vai pieprasīt, lai tas tiek aizturēts, līdz brīdim, kad izdevumi ir atmaksāti saskaņā ar šā standarta 5. punktu.

7. Katra dalībvalsts veicina to jūrnieku repatriāciju, kas strādā uz kuģiem, kuri piestāj tās ostās vai šķērso tās teritoriālos vai iekšējos ūdeņus, kā arī veicina šo jūrnieku aizvietošanu.

8. Pirmām kārtām dalībvalsts nedrīkst atteikt jebkura jūrnieka tiesības uz repatriāciju kuģa īpašnieka finansiālo apstākļu dēļ vai tādēļ, ka kuģa īpašnieks nevar vai nevēlas jūrnieku aizvietot.

9. Katra dalībvalsts pieprasa, lai uz kuģiem, kuri kuģo ar tās karogu, jūrniekiem būtu pieejamas piemērojamo valsts tiesību aktu, kas attiecas uz repatriāciju, kopija attiecīgā valodā.

2.6. noteikums – Atlīdzinājums jūrniekam kuģa pazušanas vai nogrimšanas gadījumā

Jūrniekiem ir tiesības saņemt atbilstošu atlīdzinājumu, ja jūrnieks tiek savainots, cieš zaudējumus vai paliek bez darba kuģa pazušanas vai nogrimšanas gadījumā.

A2.6. standarts – Atlīdzinājums jūrniekam kuģa pazušanas vai nogrimšanas gadījumā

1. Katra dalībvalsts izstrādā noteikumus, kuros paredz, ka jebkura kuģa pazušanas vai nogrimšanas gadījumā kuģa īpašnieks izmaksā katram uz kuģa strādājošam jūrniekam atlīdzinājumu par palikšanu bez darba kuģa pazušanas vai nogrimšanas dēļ.

2. Šā standarta 1. punktā minētie noteikumi neskar nekādas citas jūrnieka tiesības, kas var būt noteiktas attiecīgās dalībvalsts valsts tiesību aktos attiecībā uz zaudējumiem vai savainojumiem kuģa pazušanas vai nogrimšanas dēļ.

2.7. noteikums – Kuģu apkalpes komplektēšanas normas

Noteikumi par pietiekamu, drošu un efektīvu kuģu apkalpi ir paredzēti Padomes Direktīvā 1999/63/EK (1999. gada 21. jūnijs) (jāgroza) attiecībā uz Eiropas Nolīgumu par jūrnieku darba laika organizēšanu (jāgroza saskaņā ar šā nolīguma A pielikumu).

2.8. noteikums – Jūrnieku karjeras izaugsme, kvalifikācijas paaugstināšana un darba iespējas

Katra dalībvalsts pieņem valsts politiku, lai veicinātu nodarbinātību jūrniecības nozarē un sekmētu jūrnieku karjeras izaugsmi, kvalifikācijas paaugstināšanu un plašākas darba iespējas jūrniekiem, kas pastāvīgi dzīvo tās teritorijā.

A2.8. standarts – Jūrnieku karjeras izaugsme, kvalifikācijas paaugstināšana un darba iespējas

1. Katra dalībvalsts pieņem valsts politiku, lai veicinātu jūrnieku karjeras izaugsmi, kvalifikācijas paaugstināšanu un darba iespējas, lai jūrniecības nozari nodrošinātu ar stabilu un kompetentu darbaspēku.

2. Šā standarta 1. punktā minētās politikas mērķis ir jūrnieku kompetences, kvalifikācijas un darba iespēju uzlabošana.

3. Katra dalībvalsts pēc apspriešanās ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām nosaka skaidrus profesionālās orientācijas, izglītības un apmācības mērķus, ieskaitot pastāvīgu apmācību, jūrniekiem, kuru pienākumi uz kuģa galvenokārt ir saistīti ar kuģu drošu darbību un navigāciju.

3. SADAĻA

DZĪVOJAMĀS TELPAS, ATPŪTAI PAREDZĒTAIS APRĪKOJUMS, PĀRTIKA UN ĒDINĀŠANA

A3.1. noteikums – Dzīvojamās telpas un atpūtai paredzētais aprīkojums

1. Kuģus, kas regulāri dodas uz ostām, kurās mitinās moskīti, aprīko ar ierīcēm, kā to pieprasījusi kompetentā iestāde.
2. Uz kuģa visiem jūrniekiem piedāvā atpūtai piemērotu aprīkojumu, ērtības un pakalpojumus, kas atbilst uz kuģiem dzīvojošo un strādājošo jūrnieku īpašajām vajadzībām, ņemot vērā noteikumus par veselības aizsardzību, drošību un nelaimes gadījumu novēršanu.
3. Kompetentā iestāde pieprasa, lai uz kuģiem ar kapteiņa atļauju vai viņa pavadībā tiktu veiktas regulāras pārbaudes, lai nodrošinātu, ka jūrnieku dzīvojamās telpas ir tīras, pieņemami apdzīvojamas un labā stāvoklī. Katras šādas pārbaudes rezultātus pieraksta, un tiem jābūt pieejamiem pārskatīšanai.
4. Attiecībā uz kuģiem, uz kuriem ir vajadzība bez diskriminācijas ņemt vērā dažādas raksturīgas reliģiskās un sociālās ieražas, kompetentā iestāde pēc apspriešanās ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām var atļaut veikt nelielas izmaiņas saistībā ar šo standartu ar nosacījumu, ka šādu izmaiņu dēļ jūrniekiem pieejamais aprīkojums netiek padarīts mazāk labvēlīgs kā tas, kas būtu pieejams, piemērojot šo standartu.

3.2. noteikums – Pārtika un ēdināšana

1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka uz kuģiem, kas kuģo ar tās karogu, ir un tiek piedāvāta atbilstošas kvalitātes, uzturvērtības un daudzuma pārtika un dzeramais ūdens, kuri atbilst kuģa prasībām, un tiek ņemtas vērā kultūras un reliģiskās atšķirības.
2. Jūrniekiem, kas atrodas uz kuģa, nodrošina bezmaksas pārtiku laikā, uz kuru ir noslēgtas darba attiecības.
3. Jūrniekiem, kas nodarbināti kā kuģa pavāri un ir atbildīgi par ēdienu sagatavošanu, jābūt apmācītiem un kvalificētiem darbam uz kuģa.

A3.2. standarts – Pārtika un ēdināšana

1. Katra dalībvalsts pieņem tiesību aktus un veic citus pasākumus, lai izstrādātu minimālos standartus par pārtikas un dzeramā ūdens daudzumu un kvalitāti, kā arī ēdināšanas standartus, kas attiecas uz jūrniekiem piedāvāto ēdienu uz kuģa, kurš kuģo ar tās karogu, un veic izglītošanas darbības, lai veicinātu izpratni par šajā punktā minētajiem standartiem un to īstenošanu.
2. Katra dalībvalsts nodrošina, ka kuģi, kas kuģo ar tās karogu, atbilst šādiem minimālajiem standartiem:
 - a) pārtikas un dzeramā ūdens krājumi, ņemot vērā jūrnieku skaitu uz kuģa, viņu reliģiskās prasības un kultūras paražas attiecībā uz pārtiku, kā arī reisa ilgumu un veidu, ir atbilstoši daudzuma, uzturvērtības, kvalitātes un daudzveidības ziņā;
 - b) ēdināšanas komandu organizē un aprīko tādā veidā, lai jūrniekiem tiktu piedāvāti atbilstoši, daudzveidīgi un uzturvielām bagāti ēdieni, kas pagatavoti un pasniegti higiēniskos apstākļos; un
 - c) ēdināšanas komandas apkalpei jābūt atbilstoši apmācītai vai instruētai par saviem amata pienākumiem.
3. Kuģu īpašnieki nodrošina, ka jūrnieki, ko nodarbina kā kuģu pavārus, ir apmācīti, kvalificēti un kompetenti savā amatā atbilstoši prasībām, kuras paredzētas attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos.

4. Prasības saskaņā ar šā standarta 3. punktu ietver kompetentās iestādes apstiprinātas un atzītas apmācības programmas pabeigšanu, kurā iekļauta apmācība saistībā ar ēdiena pagatavošanu, pārtikas un personīgo higiēnu, pārtikas uzglabāšanu, krājumu kontroli, kā arī vides aizsardzību un veselīgu drošu ēdināšanu.

5. Kompetentā iestāde var nepieprasīt, lai uz kuģiem, kuros darbs paredzēts mazāk nekā desmit apkalpes locekļiem, pamatojoties uz apkalpes lielumu vai tirdzniecības veidu, atrastos kvalificēts pavārs, taču jebkuram, kurš kambīzē gatavo ēdienu, jābūt apmācītam vai instruētam par pārtikas un personīgo higiēnu, kā arī par pārtikas apstrādi un uzglabāšanu uz kuģa.

6. Ārkārtējas vajadzības apstākļos kompetentā iestāde var izsniegt atļauju attiecīgi nekvalificētam pavāram gatavot ēdienu uz konkrēta kuģa noteiktu laikposmu, līdz brīdim, kad kuģis piestāj nākamā piemērotā ostā, vai uz laikposmu, kas nav ilgāks par vienu mēnesi, ar nosacījumu, ka persona, kurai piešķir atļauju, ir apmācīta vai instruēta par pārtikas un personīgo higiēnu, kā arī par pārtikas apstrādi un uzglabāšanu uz kuģa.

7. Kompetentā iestāde pieprasa, lai ar kuģa kapteiņa atļauju vai viņa pavadībā uz kuģa tiktu veiktas biežas dokumentētas pārbaudes saistībā ar:

- a) pārtikas un dzeramā ūdens krājumiem;
 - b) visām telpām un aprīkojumu, ko izmanto pārtikas un dzeramā ūdens uzglabāšanai un apstrādei; un
 - c) kambīzi un citām iekārtām, ko izmanto ēdiena pagatavošanai un pasniegšanai.
8. Par kuģa pavāru nedrīkst tikt nodarbināts vai strādāt jūrnieks, kas nav sasniedzis 18 gadu vecumu.

4. SADAĻA

VESELĪBAS AIZSARDZĪBA, MEDICĪNISKĀ APRŪPE UN LABKLĀJĪBA

4.1. noteikums – Medicīniskā aprūpe uz kuģa un krastā

1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka attiecībā uz visiem jūrniekiem uz kuģiem, kas kuģo ar tās karogu, tiek veikti atbilstoši pasākumi, lai aizsargātu viņu veselību, un ka jūrniekiem ir piekļuve ātrai un atbilstošai medicīniskajai aprūpei laikā, kad viņi strādā uz kuģa.

2. Katra dalībvalsts nodrošina, ka jūrniekiem, kam vajadzīga neatliekamā medicīniskā aprūpe un kas ir uz kuģiem, kuri atrodas tās teritorijā, ir piekļuve dalībvalsts ārstniecības iestādēm krastā.

3. Prasības par veselības aizsardzību un medicīnisko aprūpi uz kuģa ietver standartus par pasākumiem, kuru mērķis ir sniegt jūrniekiem veselības aizsardzību un medicīnisko aprūpi, kas iespēju robežās ir pielīdzināma tai, ko saņem darba ņēmēji krastā.

A4.1. standarts – Medicīniskā aprūpe uz kuģa un krastā

1. Katra dalībvalsts nodrošina pasākumus, kas sniedz veselības aizsardzību un medicīnisko aprūpi, tostarp zobārstniecību, jūrniekiem, kuri strādā uz kuģiem, kas kuģo ar tās karogu, lai:

- a) nodrošinātu aizsardzību un medicīnisko aprūpi saistībā ar viņu pienākumiem, kā arī piemērotu īpašus noteikumus par darbu uz kuģa;
- b) nodrošinātu, ka jūrniekiem sniedz veselības aizsardzību un medicīnisko aprūpi, kas iespēju robežās ir pielīdzināma tai, ko saņem darba ņēmēji krastā, tostarp ātru piekļuvi vajadzīgajiem medikamentiem, medicīniskās diagnostikas un ārstēšanas aprīkojumam un telpām, kā arī medicīniskai informācijai un speciālistiem;
- c) dotu jūrniekiem tiesības, ja iespējams, bez aizkavēšanās piestāšanas ostā apmeklēt kvalificētu ārstu vai zobārstu;

d) šie pasākumi nenozīmētu tikai slimu vai savainotu jūrnieku ārstēšanu, bet tiktu veikti profilaktiski pasākumi, piemēram, īstenotas veselības veicināšanas un veselības izglītības programmas.

2. Kompetentā iestāde pieņem standarta medicīniskā ziņojuma veidlapu, ko var izmantot kuģu kapteiņi un attiecīgais medicīniskais personāls krastā vai uz kuģa. Šai veidlapai, kad tā ir aizpildīta, un tajā esošajai informācijai jābūt konfidencialai, un to var izmantot tikai jūrnieka ārstēšanas sekmēšanai.

3. Katra dalībvalsts pieņem tiesību aktus, kuros paredz prasības par uz kuģa esošām ārstniecības un medicīniskās aprūpes telpām un aprīkojumu, kā arī apmācību uz kuģiem, kas kuģo ar tās karogu.

4. Valsts tiesību aktos paredz vismaz šādas prasības:

a) uz visiem kuģiem jābūt pirmās palīdzības aptieciņai, medicīniskajam aprīkojumam un medicīnas rokasgrāmatai, kuru saturu nosaka un regulāri pārbauda kompetentā iestāde; valsts prasībās ņem vērā kuģa veidu, uz kuģa esošo personu skaitu, reisa būtību, galamērķi un ilgumu, kā arī valsts un starptautiski ieteiktos attiecīgos medicīniskos standartus;

b) uz kuģiem, uz kuriem atrodas 100 vai vairāk personu un kuri dodas starptautiskos reisos, kas ilgāki par 72 stundām, jābūt kvalificētam ārstam, kurš ir atbildīgs par medicīniskās aprūpes sniegšanu; valsts tiesību aktos norāda citus kuģus, uz kuriem arī jābūt ārstam, *inter alia* ņemot vērā tādus faktorus kā reisa ilgums, būtība un apstākļi, kā arī uz kuģa esošo jūrnieku skaits;

c) uz kuģiem, uz kuriem nav ārsta, jābūt vai nu vismaz vienam jūrniekam, kas papildus saviem parastajiem pienākumiem ir atbildīgs par medicīnisko aprūpi un medikamentu izsniegšanu, vai vismaz vienam jūrniekam, kurš ir kompetents sniegt pirmo medicīnisko palīdzību; personām, kuras ir atbildīgas par medicīnisko palīdzību uz kuģa, bet nav ieguvušas ārsta kvalifikāciju, apmierinoši jāpabeidz apmācība pirmajā medicīniskajā palīdzībā, kas atbilst prasībām 1978. gada grozītajā Starptautiskajā konvencijā par jūrnieku sagatavošanu un diplomēšanu, kā arī sardzes pildīšanu (turpmāk "STCW"); jūrniekiem, kas izraudzīti, lai sniegtu pirmo medicīnisko palīdzību, apmierinoši jāpabeidz apmācība pirmajā medicīniskajā palīdzībā, kas atbilst STCW prasībām; valsts tiesību aktos norāda vajadzīgo sertificētās apmācības līmeni, *inter alia* ņemot vērā tādus faktorus kā reisa ilgums, būtība un apstākļi, kā arī uz kuģa esošo jūrnieku skaits; un

d) kompetentā iestāde, izmantojot iepriekš izstrādātu sistēmu, nodrošina, ka kuģiem, kas atrodas jūrā, jebkurā diennakts laikā, izmantojot radiosakarus vai satelītsakarus, ir pieejamas medicīniskas konsultācijas, tostarp speciālista konsultācijas; medicīniskās konsultācijas, tostarp pastāvīga medicīniskā ziņojuma raidīšana pa radio vai izmantojot satelītsakarus, ir pieejama bez maksas visiem kuģiem neatkarīgi no to karoga.

4.2. noteikums – Kuģu īpašnieku atbildība

1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka uz kuģiem, kas kuģo ar tās karogu, tiek veikti pasākumi, lai uz šiem kuģiem nodarbinātajiem jūrniekiem nodrošinātu tiesības uz materiālo palīdzību un atbalstu no kuģa īpašnieka saistībā ar finansiālajām sekām, kuras var rasties slimības, savainojuma vai nāves gadījumā tajā laikā, kad jūrnieks strādā saskaņā ar jūrnieka darba līgumu, vai sekām, kas rodas no viņu nodarbinātības saskaņā ar minēto līgumu.

2. Šis noteikums neskar citus tiesiskās aizsardzības līdzekļus, ko jūrnieki var izmantot.

A4.2. standarts – Kuģu īpašnieku atbildība

1. Katra dalībvalsts pieņem tiesību aktus, kur nosaka, ka to kuģu īpašnieki, kuri kuģo ar tās karogu, ir atbildīgi par visu to jūrnieku veselības aizsardzību un medicīnisko aprūpi, kuri strādā uz viņu kuģiem, saskaņā ar šādiem minimālajiem standartiem:

a) kuģu īpašnieki sedz uz viņu kuģiem strādājošo jūrnieku izdevumus, kas saistīti ar jūrnieku saslimšanu vai savainojumu laikā no pienākumu izpildes uzsākšanas dienas līdz dienai, kurā viņus var uzskatīt par pilnībā repatriētiem, vai izdevumus, kas radušies no viņu nodarbinātības minētajā laikposmā;

b) kuģu īpašnieki sniedz finansiālo nodrošinājumu, lai jūrnieku nāves vai ilgstošas invaliditātes gadījumā, kas radusies savainojuma, slimības vai apdraudējuma dēļ darbā, tiktu izmaksāta kompensācija, kura paredzēta valsts tiesību aktos, jūrnieku darba līgumā vai koplīgumā;

- c) kuģu īpašnieki sedz izdevumus par medicīnisko aprūpi, tostarp par ārstēšanu un vajadzīgo medikamentu un terapeitisko ierīču piegādi, un uzturu un izmitināšanu ārpus mājām, līdz saslimušais vai savainotais jūrniece ir atveseļojies vai līdz brīdim, kad slimību vai darba nespēju atzīst par neārstējamu; un
- d) kuģu īpašnieki sedz apbedīšanas izdevumus, ja jūrnieka nāve iestājas uz kuģa vai krastā darba attiecību laikā.
2. Valsts tiesību aktos var ierobežot kuģu īpašnieku atbildību segt izdevumus par medicīnisko aprūpi, kā arī uzturu un izmitināšanu līdz laikposmam, kas nedrīkst būt mazāks par 16 nedēļām no dienas, kad jūrniece ieguvusi savainojumu vai saslimis.
3. Ja saslimšanas vai savainojuma dēļ jūrniece nav spējīgi strādāt, kuģa īpašnieks:
- a) maksā pilnas darba algas, kamēr saslimušais vai savainotais jūrniece atrodas uz kuģa vai līdz brīdim, kad jūrniece ir pilnībā repatriēti saskaņā ar šo nolīgumu; un
- b) izmaksā pilnas darba algas vai veic maksājumus pa daļām, kā paredzēts valsts tiesību aktos vai koplīgumā, no brīža, kad jūrniece ir repatriēti vai nogādāti krastā, līdz brīdim, kad viņi ir atveseļojušies, vai līdz brīdim, kad viņiem pienākas pabalsti saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem.
4. Valsts tiesību aktos var ierobežot kuģu īpašnieku atbildību izmaksāt pilnu darba algu vai veikt maksājumus pa daļām uz kuģa neesošam jūrniekam līdz laikposmam, kas nedrīkst būt mazāks par 16 nedēļām no dienas, kad jūrniece ieguvusi savainojumu vai saslimis.
5. Valsts tiesību aktos var paredzēt, ka kuģa īpašniekam nav jāuzņemas atbildība par:
- a) savainojumu, kas nav iegūts, strādājot uz kuģa;
- b) savainojumu vai slimību, kas radusies saslimušā, savainotā vai mirušā jūrnieka nodarījuma ar iepriekšēju nodomu dēļ; un
- c) apzināti neatklātu slimību vai vārgumu pirms darba attiecību uzsākšanas.
6. Valsts tiesību aktos var paredzēt, ka kuģa īpašniekam nav jāsedz izdevumi par medicīnisko aprūpi, uzturu un izmitināšanu, kā arī apbedīšanas izdevumi, ciktāl šos izdevumus sedz valsts iestādes.
7. Kuģu īpašnieki vai viņu pārstāvji veic pasākumus, lai aizsargātu saslimušo, savainoto vai mirušo jūrnieku īpašumu, kas palicis uz kuģa, un atdotu to šiem jūrniekiem vai viņu tuvākajam radniekam.

4.3. noteikums – Veselības un drošības aizsardzība un nelaimes gadījumu novēršana

1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka jūrniekiem uz kuģiem, kas kuģo ar tās karogu, tiek nodrošināta arodveselības aizsardzība un ka viņi dzīvo, strādā un mūcās uz kuģa drošā un higiēniskā vidē.
2. Katra dalībvalsts pēc apspriešanās ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku pārstāvju organizācijām izstrādā un izplata valsts norādījumus par darba drošības un arodveselības vadību uz kuģiem, kas kuģo ar tās karogu, ņemot vērā attiecīgos kodeksus, norādījumus un standartus, kurus ieteikušas starptautiskas organizācijas, valsts pārvaldes iestādes un jūrniecības nozares organizācijas.
3. Katra dalībvalsts pieņem tiesību aktus un veic citus pasākumus attiecībā uz šajā nolīgumā norādītajiem jautājumiem, ņemot vērā attiecīgos starptautiskos dokumentus, kā arī standartus par darba drošību un veselības aizsardzību, kā arī nelaimes gadījumu novēršanu uz kuģiem, kas kuģo ar tās karogu.

A4.3. standarts – Veselības un drošības aizsardzība un nelaimes gadījumu novēršana

1. Tiesību aktos un citos aktos, kas jāpieņem saskaņā ar 4.3. noteikuma 3. punktu, ietver šādus jautājumus:
 - a) darba drošības un arodveselības politikas un programmu uz dalībvalsts karoga kuģiem pieņemšana, efektīva īstenošana un sekmēšana, tostarp riska novērtēšana un jūrnieku apmācība un instruēšana;
 - b) programmu nelaimes gadījumu darbā, savainojumu darbā un arodslimību novēršanai un darba drošības un arodveselības aizsardzības uzlabošanai izveidošana, iesaistot tajās jūrnieku pārstāvjus un visas citas personas, kas saistītas ar to īstenošanu, ņemot vērā aizsargpasākumus, tostarp tehniskos un izstrādes aizsargpasākumus, kolektīvo un individuālo uzdevumu izpildes procesu un kārtības aizstāšanu, kā arī izmantojot individuālo aizsardzības aprīkojumu; un
 - c) prasības par pārbaudēm, ziņošanu un nedrošu apstākļu uzlabošanu, kā arī prasības par uz kuģa notikušu darba nelaimes gadījumu izmeklēšanu un ziņošanu.
2. Izstrādājot šā standarta 1. punktā minētos noteikumus:
 - a) ņem vērā attiecīgos starptautiskos dokumentus par darba drošību un arodveselības aizsardzību kopumā un konkrētus riskus, kā arī izskata visus jautājumus par nelaimes gadījumu darbā, savainojumu darbā un arodslimību novēršanu, ja tos var attiecināt uz jūrnieku darbu, un jo īpaši uz tiem nelaimes gadījumiem darbā, savainojumiem darbā un arodslimībām, kas raksturīgas darbam jūrā;
 - b) precīzē kuģa kapteiņa un/vai ieceltās personas pienākumus uzņemties atbildību par kuģa darba drošības un arodveselības politikas un programmas īstenošanu un ievērošanu; un
 - c) norāda kuģa jūrnieku izraudzīto pilnvaroto, kas iecelts vai ievēlēts par drošības pārstāvi un piedalās kuģa drošības komitejas sēdēs. Šādas komitejas izveido uz tiem kuģiem, uz kuriem ir pieci vai vairāk jūrnieku.
3. Tiesību aktus, kas minēti 4.3. noteikuma 3. punktā, regulāri pārskata, apspriežoties ar kuģu īpašnieku un jūrnieku organizāciju pārstāvjiem, un, ja vajadzīgs, groza, lai tiktu ņemtas vērā tehnoloģiju un izpētes izmaiņas, kā arī lai veicinātu darba drošības un arodveselības politikas un programmu nepārtrauktu uzlabošanu un nodrošinātu drošu darba vidi jūrniekiem uz kuģiem, kas kuģo ar dalībvalsts karogu.
4. Ja ir izpildītas piemērojamo starptautisko dokumentu prasības par pakļaušanu pieņemama līmeņa apdraudējumam darba vietā uz kuģa un prasības par darba drošības un arodveselības politikas un programmu izstrādi un īstenošanu, tad tiek uzskatīts, ka šā nolīguma prasības ir izpildītas.
5. Kompetentā iestāde nodrošina, ka:
 - a) tiek ziņots par nelaimes gadījumiem darbā, savainojumiem darbā un arodslimībām;
 - b) tiek uzkrāta, analizēta un publicēta visaptveroša statistika par šādiem nelaimes gadījumiem un saslimšanām, kā arī attiecīgā gadījumā veikts pētījums par vispārīgajām tendencēm un noteikto apdraudējumu; un
 - c) nelaimes gadījumi darbā tiek izmeklēti.
6. Ziņošanu par darba drošības un arodveselības jautājumiem, kā arī to izmeklēšanu izstrādā tādā veidā, lai nodrošinātu jūrnieku personas datu aizsardzību.
7. Kompetentā iestāde sadarbībā ar kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām veic pasākumus, lai pievērstu visu jūrnieku uzmanību informācijai par konkrētiem apdraudējumiem uz kuģa, piemēram, izvietojot oficiālus paziņojumus ar attiecīgiem norādījumiem.

8. Kompetentā iestāde pieprasa, lai kuģu īpašnieki veiktu riska novērtējumu saistībā ar darba drošības un arodveselības vadību, ņemot vērā attiecīgo statistisko informāciju par viņu kuģiem, kā arī kompetentās iestādes sniegto vispārējo statistiku.

4.4. noteikums – *Piekļuve krasta labklājības iespējām*

Katra dalībvalsts nodrošina, ka krasta labklājības iespējas, ja tādas pastāv, ir viegli pieejamas. Dalībvalsts arī veicina labklājības iespēju attīstību norādītajās ostās, lai jūrniekiem uz kuģiem, kas piestājuši tā ostā, nodrošinātu piekļuvi atbilstošām labklājības iespējām un pakalpojumiem.

A4.4. standarts – *Piekļuve krasta labklājības iespējām*

1. Katra dalībvalsts, kuras teritorijā pastāv labklājības iespējas, pieprasa, lai tās būtu pieejamas izmantošanai visiem jūrniekiem neatkarīgi no viņu valstspiederības, rases, ādas krāsas, dzimuma, reliģiskās pārliecības, politiskajiem uzskatiem vai sociālās izcelsmes, kā arī neatkarīgi no tā kuģa karoga valsts, uz kura viņi ir nodarbināti vai iesaistīti darbā.

2. Katra dalībvalsts veicina labklājības iespēju attīstību piemērotās valsts ostās un pēc apspriešanās ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām nosaka ostas, kuras tiek uzskatītas par piemērotām.

3. Katra dalībvalsts sekmē tādu labklājības padomju izveidošanu, kas regulāri pārskata labklājības iespējas un pakalpojumus, lai nodrošinātu, ka tie ir piemēroti, ņemot vērā izmaiņas jūrnieku vajadzībās, kuras rodas kuģniecības nozarē tehnoloģisko un funkcionālo jauninājumu dēļ.

5. SADAĻA

ATBILSTĪBA UN PIEMĒROŠANA

5.1.5. noteikums – *Kuģa sūdzību procedūras*

1. Katra dalībvalsts pieprasa, lai uz kuģiem, kas kuģo ar tās karogu, atrastos dokuments par kuģa procedūrām, lai taisnīgi, efektīvi un ātri izskatītu jūrnieku sūdzības par konvencijas prasību neievērošanu (tostarp jūrnieku tiesību neievērošanu).

2. Katra dalībvalsts aizliedz un soda par jūrnieku jebkāda veida vajāšanu par sūdzības iesniegšanu.

3. Šis noteikums neskar jūrnieka tiesības pieprasīt atbildzinājumu, izmantojot jebkādas juridiskus līdzekļus, kurus viņš uzskata par piemērotiem.

A5.1.5. standarts – *Kuģa sūdzību procedūras*

1. Neskarot jebkādu plašāku darbības jomu, kas var būt paredzēta valsts tiesību aktos vai koplīgumos, jūrnieki kuģa sūdzību procedūras var izmantot, lai iesniegtu sūdzības saistībā ar jebkādiem jautājumiem, kurus, iespējams, var uzskatīt par konvencijas prasību (tostarp jūrnieku tiesību) pārkāpumu.

2. Katra dalībvalsts nodrošina, lai tās tiesību aktos būtu paredzētas kuģa sūdzību procedūras, lai izpildītu 5.1.5. noteikuma prasības. Ar šādām procedūrām cenšas panākt, lai sūdzības tiktu atrisinātas pēc iespējas zemākā līmenī. Taču visos gadījumos jūrniekiem ir tiesības sūdzēties tieši kuģa kapteinim un, ja viņi to uzskata par vajadzīgu, atbilstošajās iestādēs ārpus kuģa.

3. Kuģa sūdzību procedūras ietver jūrnieka tiesības uz pavadību vai pārstāvību sūdzību procedūru laikā, kā arī drošības pasākumus pret jūrnieka iespējamo vajāšanu sūdzības iesniegšanas dēļ. Termiņš "vajāšana" ietver jebkādas nelabvēlīgas darbības, kuras pret jūrnieku veic jebkura persona tādēļ, ka jūrnieks iesniedzis sūdzību, kas nav acīmredzami nebūtiska vai ļaunprātīgi izdomāta.

4. Papildus jūrnieka darba līguma kopijai katram jūrniekam izsniedz attiecīgā kuģa piemērojamo sūdzību procedūru dokumenta kopiju. Tajā ir kompetentās iestādes kontaktinformācija kuģa karoga valstī un jūrnieka pastāvīgās dzīvesvietas valstī, ja tās atšķiras, kā arī uz kuģa esošās personas vai personu vārdi, kas jūrniekiem var konfidenciali sniegt objektīvu padomu par viņu sūdzību un citādi palīdzēt, uzraugot sūdzību procedūras, kas viņiem pieejamas uz kuģa.

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

Pēc tam, kad izdarīti visi grozījumi 2006. gada Konvencijā par darbu jūrniecībā, un ja kāda šā nolīguma puse to pieprasa, jāveic šā nolīguma piemērošanas pārskatīšana.

Sociālie partneri noslēdz šo nolīgumu ar noteikumu, ka tas stāties spēkā ne ātrāk kā dienā, kad būs stājusies spēkā SDO 2006. gada Konvencija par darbu jūrniecībā, un šī diena ir 12 mēnešus pēc dienas, kad Starptautiskajā Darba birojā reģistrēts, ka to ratificējušas vismaz 30 SDO dalībnieces, kuru kuģu tilpības kopējais apjoms veido 33 % no pasaules bruto tilpības.

Dalībvalstis un/vai sociālie partneri var noteikt vai pieņemt jūrniekiem labvēlīgākus nosacījumus par tiem, kuri noteikti šajā nolīgumā.

Šis nolīgums neskar jebkurus stingrākus un/vai konkrētākus spēkā esošos Kopienas tiesību aktus.

Šis nolīgums neskar tiesību aktus, paražas vai vienošanās, kas attiecīgajiem jūrniekiem paredz labvēlīgākus nosacījumus. Piemēram, šā nolīguma noteikumi neskar Padomes Direktīvu 89/391/EEK par pasākumiem, kas ieviešami, lai uzlabotu darba ņēmēju drošību un veselības aizsardzību darbā, Padomes Direktīvu 92/29/EEK par minimālajām drošības un veselības aizsardzības prasībām medicīniskās palīdzības uzlabošanai uz kuģiem un Padomes Direktīvu 1999/63/EK attiecībā uz Nolīgumu par jūrnieku darba laika organizēšanu (jāgroza saskaņā ar šā nolīguma A pielikumu).

Šā nolīguma īstenošana nerada tiesisku pamatu, lai pazeminātu jūrnieku vispārējo aizsardzības līmeni, kas paredzēts šā nolīguma jomā.

EIROPAS TRANSPORTA DARBINIEKU FEDERĀCIJA (ETDF)

EIROPAS KOPIENAS KUĢU ĪPAŠNIEKU ASOCIĀCIJAS (EKKĪA)

JŪRAS TRANSPORTA NOZARES DIALOGA KOMITEJAS PRIEKŠSĒDĒTĀJS

BRISELĒ, 2008. GADA 19. MAIJĀ

A PIELIKUMS

GROZĪJUMI NOLĪGUMĀ PAR JŪRNIĒKU DARBA LAIKA ORGANIZĒŠANU, KURŠ NOSLĒGTS 1998. GADA 30. SEPTEMBRĪ

Sociālie partneri apspriedēs, kuru rezultātā noslēdza Nolīgumu par 2006. gada Konvenciju par darbu jūrniecībā, papildus pārskatīja 1998. gada 30. septembrī noslēgto Nolīgumu par jūrnieku darba laika organizēšanu, lai pārbaudītu tā saderību ar atbilstīgajiem konvencijas noteikumiem un vienotos par nepieciešamajiem grozījumiem.

Tā rezultātā sociālie partneri ir vienojušies par šādiem grozījumiem Nolīgumā par jūrnieku darba laika organizēšanu:

1. Nolīguma 1. pants

Iekļauj jaunu 3. punktu:

“3. Ja ir šaubas par to, vai kāda personu kategorija šā nolīguma nozīmē ir uzskatāma par jūrniekiem, jautājumu izlemj katras dalībvalsts kompetentā iestāde, šajā jautājumā apspriedusies ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām. Saistībā ar to ņem vērā Starptautiskās Darba organizācijas Ģenerālās konferences 94. (jūrniecības) sesijā pieņemto rezolūciju attiecībā uz informāciju par profesiju grupām.”

2. Nolīguma 2. panta c) punkts

2. panta c) punktu aizstāj ar šādu punktu:

“c) “jūrnieks” ir jebkura persona, kas nodarbināta vai iesaistīta darbā, vai ieņem jebkādu amatu uz kuģa, uz kuru attiecas šis nolīgums;”.

3. Nolīguma 2. panta d) punkts

2. panta d) apakšpunktu aizstāj ar šādu punktu:

“d) “kuģa īpašnieks” ir kuģa īpašnieks vai cita organizācija vai persona, piemēram, pārvaldnieks, aģents vai berbouta fraktētājs, kas uzņemies atbildību par īpašnieka kuģa darbību un kas, uzņemoties šādu atbildību, ir piekritis pārņemt pienākumus un atbildību, kuri kuģu īpašniekiem jāuzņemas saskaņā ar šo Konvenciju, neatkarīgi no tā, vai konkrētus pienākumus un atbildību kuģa īpašnieka vārdā ir uzņēmusās jebkādas citas organizācijas vai personas.”

4. Nolīguma 6. pants

6. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“1. Jūrniekiem, kas jaunāki par 18 gadiem, aizliegts nakts darbs. Šajā pantā terminu “nakts” definē saskaņā ar valstu tiesību aktiem un praksi. Tā nozīmē vismaz deviņu stundu periodu, kas sākas ne vēlāk kā pusnaktī un beidzas ne agrāk kā plkst. 5.00.

2. Kompetentā iestāde var noteikt izņēmumu, lai stingri ievērotu nakts darba ierobežojumu, ja:

a) tas var traucēt attiecīgo jūrnieku efektīvu apmācību saskaņā ar izstrādātām programmām un grafikiem; vai

b) saskaņā ar pienākuma konkrēto raksturu vai atzītu mācību programmu vajadzīgs, lai jūrniekiem, uz kuriem attiecas šis izņēmums, veiktu pienākumus naktī, un iestāde, apspriedusies ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām, nolemj, ka darbs nekaitēs viņu veselībai vai labsajūtai.

3. Ir aizliegts nodarbināt, iesaistīt darbā vai veikt darbu jūrniekiem, kas jaunāki par 18 gadiem, ja darbs var apdraudēt viņu veselību vai drošību. Šāda veida darbus nosaka dalībvalstu tiesību akti vai noteikumi vai kompetentā iestāde, apspriedusies ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām saskaņā ar attiecīgajiem starptautiskajiem standartiem.”

5. Nolīguma 13. pants

13. panta 1. punkta pirmo teikumu aizstāj ar šādiem punktiem:

- “1. Jūrniekiem aizliegts strādāt uz kuģa, kamēr nav apstiprināts, ka viņu veselības stāvoklis ir pietiekami labs, lai veiktu darba pienākumus.
2. Pieļaujami tikai šajā nolīgumā paredzētie izņēmumi.
3. Kompetentā iestāde pieprasa, lai jūrniekiem pirms darba sākšanas uz kuģa būtu derīga medicīniskā izziņa, kas apstiprina, ka viņu veselības stāvoklis ir pietiekami labs, lai veiktu darba pienākumus jūrā.
4. Lai nodrošinātu, ka medicīniskajā izziņā ir atspoguļots jūrnieku patiesais veselības stāvoklis, ņemot vērā viņiem veicamos pienākumus, kompetentā iestāde, apspriedusies ar attiecīgajām kuģu īpašnieku un jūrnieku organizācijām un pienācīgi ievērojot piemērojamās starptautiskās pamatnostādnes, nosaka medicīniskās pārbaudes un izziņas raksturu.
5. Šis nolīgums neierobežo grozīto 1978. gada Starptautisko konvenciju par jūrnieku sagatavošanas, sertificēšanas un sardzes pildīšanas standartiem (“STCW”). Kompetentā iestāde šā panta 1. un 2. punkta mērķim pieņem medicīnisko izziņu, ko izsniedz saskaņā ar STCW prasībām. Līdzīgā veidā tiek pieņemta šīm prasībām atbilstoša medicīniskā izziņa, kas izsniegta jūrniekiem, uz kuriem neattiecas STCW.
6. Medicīnisko izziņu izsniedz attiecīgi kvalificēts praktizējošs ārsts vai gadījumā, ja izziņa attiecas tikai uz redzi, persona, kuru kompetentā iestāde ir atzinusi par kvalificētu šādas izziņas izsniegšanai. Praktizējošam ārstam jābūt profesionālā ziņā pilnīgi neatkarīgam, izdarot medicīnisko slēdzienu un veicot medicīniskās pārbaudes.
7. Jūrniekiem, kuriem attiecīgā izziņa ir atteikta vai kuriem ir noteikti ierobežojumi attiecībā uz viņu spēju strādāt, jo īpaši attiecībā uz laiku, darba jomu vai darbības apgabalu, piedāvā iespēju veikt papildu pārbaudi pie kāda cita neatkarīga praktizējoša ārsta vai neatkarīga medicīniskā speciālista.
8. Visās medicīniskajās izziņās īpaši norāda, ka:
 - a) attiecīgā jūrnieka dzirde un redze, kā arī gadījumā, ja jūrnieku paredzēts nodarbināt amatā, kurā darba pienākumu izpildi var ietekmēt krāsu redzes traucējumi, krāsu redze ir apmierinoša; un
 - b) attiecīgais jūrnieks necieš no kādas medicīniskas problēmas, kas var pasliktināties, strādājot jūrā, vai padarīt jūrnieku par nespējīgu veikt savu darbu, vai apdraudēt citu uz klāja esošu personu veselību.
9. Ja vien konkrēto pienākumu dēļ, kas jāveic attiecīgajam jūrniekam, vai saskaņā ar STCW nav vajadzīgs īsāks laikposms:
 - a) medicīniskā izziņa ir derīga ne ilgāk kā divus gadus, ja vien jūrnieks nav jaunāks par 18 gadiem, šajā gadījumā maksimālais derīguma termiņš ir viens gads;
 - b) izziņas par krāsu redzi maksimālais derīguma termiņš ir seši gadi.

10. Steidzamos gadījumos kompetentā iestāde var atļaut jūrniekam strādāt bez derīgas medicīniskās izziņas līdz nākamajai iebraukšanas ostai, kur jūrnieks no kvalificēta praktizējoša ārsta var saņemt medicīnisko izziņu, ar noteikumu, ka:
 - a) šādas atļaujas laikposms nepārsniedz trīs mēnešus; un
 - b) attiecīgajam jūrniekam ir nesen izdota medicīniskā izziņa, kuras derīgums ir beidzies.
 11. Ja izziņas derīgums beidzas reisa laikā, tā arī turpmāk ir spēkā līdz nākamajai iebraukšanas ostai, kurā jūrnieks no kvalificēta praktizējoša ārsta var saņemt medicīnisko izziņu, ar noteikumu, ka šis laikposms nepārsniedz trīs mēnešus.
 12. Medicīniskajām izziņām, kas izsniegtas jūrniekiem, kuri strādā uz kuģiem, kas parasti iesaistīti starptautiskos reisos, jābūt vismaz angļu valodā.”
13. panta 1. un 2. punkta turpmākie teikumi kļūst par 13. līdz 15. punktu.
6. Nolīguma 16. pants
- Pirmo teikumu aizstāj ar šādu teikumu:
- “Visiem jūrniekiem ir tiesības uz ikgadēju apmaksātu atvaļinājumu. Ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu aprēķina, par pamatu ņemot vismaz 2,5 kalendārās dienas par katru nostrādāto mēnesi un proporcionāli nepilniem mēnešiem.”
-